

gen så, att hundägare, vilka "hyra" tävlings-
åkare, som föra hunden efter sig, vägrat att
deltaga i tävlingar, där framföregående stipu-
lerats? — Om så är fallet, kan man nästan
förstå dem, men däremot icke de ansvariga för
tävlingen, vilka gett vika för sådana åsikter.

Hur ter sig den vanliga tävlingsbilden? Jo,
tyvärr ofta så, att föraren åker före lockande
på den föga intresserade hunden, t. o. m. gärna
väljer annan väg än den "hyrde" föraren valt.
— Därför föreslås, att tävlingarna fr. o. m.
säsongen 1953 helt omläggas till framföregående
för hunden. Låt dem som då klaga på
systemet lämna tävlingsspåret tills de över-
gått till det nya förfaringssättet! Låt, om så
skulle krävas, tävlingarna mer eller mindre
ligga i lägervall tills hundar och förare äro
mogna at detaga i tävlingar, som verkligen
kunna benämnas *hundsport!* Då kommer de
helt säkert att bli än mer populära och pub-
likdragande.

Många motståndare till framföregående
framföra, att det endast är i militär utbild-
ning som tiden medger, att hundarna kunna
läras detta som *svårt* ansedda dressyrmoment.
— Ingenting kan vara felaktigare. Vänjes
hunden vid framföregående under sommaren
och hösten, är det ingen svårighet att få ho-
nom "före" till vintersäsongen. Ett fel är, att
föraren ofta kräver, att hunden huvudsakligen
skall gå "fot". Låt hunden vid avrastning
(även "runt kvarteret") gå före! Om föraren
avser att utnyttja hunden som bärare under
sommaren (en god förträning för vintern), är
framföregående lämpligt, ja erforderligt för
att förarens förflyttning ej skall störas.

Publiken vid målet för en draghundtävling
får ofta se hunden i ett "ömkansvärt" tillstånd
närma sig de sista av de 30—35 km. Även om
hunden icke är helt uttröttad, gör den dock
ett dåligt intryck på den ovane iakttagaren.
— Då frågar man sig: Varför behöver banor-
na vara 30—35 km. långa, varvid arrangörerna
helst lägger banlängden närmare 35 km. än
de 30? — Därför föreslås, att banornas längd
icke överstiger 25 km. Häremot torde någon
anmärka, att det icke blir någon prestation
för hunden, sträckan blir för kort. — Ja, men
vad är det *nu*, ett mellanting mellan ett 18
km. lopp på en vanlig tävling och, som *det
borde vara*, en långfärd med obligatoriskt up-
pehåll (övernattning), där hunden och föraren
verkligen *prövades*.

En förkortning av sträckorna skulle även
medge, att *hinder* (icke enbart en eller flera
uppförbackar) ordnades på banan så, att
samarbetet mellan förare och hund kunde kon-
trolleras ordentligt. Dessa hinder skulle då
vara ordnade i anslutning till *varvningen* så,
att publiken kunde följa hundens (-arnas) och
förarens *gemensamma* arbete. — Då genmä-
ler någon, att varvning icke bör ske med hän-
syn till hundar och publik. Varför? — Jo,
en hund med "hyrd" förare känner större
längtan till Husse eller Matte och har stora
möjligheter att helt motsätta sig förarens öns-
kan att även åka nästa varv. Hur skall det-
ta undvikas? — För det första genom att an-
vända framföregående, varvid förarens förmå-
ga att föra hunden inverkar mycket kraftiga-
re på denne än vid körning med hunden bak-
om föraren. För det andra bör hunden trä-
nas att, när den når grinden till huset eller
hundgården efter en träningstur, få fortsätta
en eller ett par slingor runt i terrängen innan
den avslutar sitt arbete.

Vid framföregående bestämmer hunden hu-
vudsakligen den takt som den kan hålla. Här-
igenom kan förmodligen farhågor uppstå,
att föraren skulle komma att åsidosättas till
förmån för hunden. — Ja, då först kan pris-
utdelaren känna sig äga ett rent samvete, när
han säger: "Klass C 2: *Segrare Karo, förare
N. N., B-By*".

Örebro 5/3 1952.

Ake Oddbjörn
Tjänstehundofficer.



Löjtnant Oddbjörns inlägg ger anledning till
följande kommentar.

När det i nr 4/1951 av "Brukshunden" in-
förda meddelandet skrevs (i oktober 1951) rö-
rande avsedda nya regler för bruksprov och
tävlingar med draghund, förutsattes att de-
finitivt förslag till dylika regler skulle före-
ligga före utgången av november. Tyvärr
blev detta emellertid icke fallet, främst be-
roende på svårigheter att dessförinnan sam-
manföra draghundkommitténs på vitt skilda
platser bosatta ledamöter. Det blev följakt-
ligen ej heller möjligt att, såsom planerats för-
söksvis låta den särskilda tävlingsklass, var-
till O. hänvisat, ingå i programmet för vissa
officiella tävlingar. Att så icke skett beror så-

ledes varken på tävlingsarrangörer eller täv-
lande.

Syftet med det i "Brukshunden" publicerade
meddelandet var eljest att tillråda intresserade
draghundförare att icke dröja med påbörjan-
det av dressyren med framföregående hund. Nå-
gon allmän efterföljd torde denna maning dock
icke fått, vilket bl. a. lär få tillskrivas den
under förvintern rådande snöbristen, även om
tillgång till snö ej är nödvändig för sådan
dressyr.

Ett genomförande av förslaget att tävling-
arna redan fr. o. m. 1953 måtte helt omläg-
gas till framföregående för hunden (hundarna)
skulle helt visst bli alltför drastiskt. En mjuk-
are och successivt tillämpad övergång till
nya regler är säkerligen att föredraga.

N. R. B.

Från lokalavdelningarna

Karlskoga.

Karlskoga-avdelningen kan vid en återblick
på sin nu ettåriga verksamhet med tillfreds-
ställelse konstatera, att verksamheten gynnsamt
påverkat "hundkulturen" i dessa trakter.
Förutom att avdelningen fått fram ett
flertal nyttohundar, har kunnat förmärkas ett
betydligt stegrad intresse för hundar och
hundsport. Dessliques att den icke hundägande
allmänhetens ofta avöga inställning mot våra
fyrbenta vänner avsevärt mildrats som resul-
tat av dels den nyttotjänst, som våra jockey
varit i tillfälle att utföra och dels på grund
av det faktum, att vår avdelning icke inrym-
mer några s. k. "lösdrivarhundar", som ställa
till förtret för fastighetsägare och andra.

Som speciella "nyttotjänstare" böra här
framhållas avdelningens ordförandes, polis-
konstapel Jarnulf, schäfertik Pita, som vid ett
flertal tillfällen satts på hårda prov i tjänst
för polisen vid spårning av rymlingar och
andra brottslingar, samt rasfränden Athos,
som tillsammans med ägaren P. R. Gustafs-
son också flera gånger anlitats för dylik
tjänst. Båda ekipagen ha skött sig till upp-
dragsgivarnas stora belåtenhet och hundarna
ha förutom spårsinnet visat erforderlig skär-
pa och fasthet.

I tävlingshänseende har avdelningen kun-
nat göra sig gällande på ett sätt, som trotsar
dess låga ålder, och årets facit från officiella
tävlingar skäms icke för sig. Avdelningens
15 starter ha inbringat 6 klassegrar, 3 andra-
och 4 tredjepris. Framgångsrikaste tävlings-
ekipage ha varit F. Holmstedt — Roy, P. R.
Gustafsson — Athos, B. Jarnulf — Pita och
J. Jarl — Pan. I syfte att öka tävlingsruti-
nen hos såväl funktionärer som hundar med

förare har i vår egen regi bl. a. anordnats en
träningstävling för icke tävlingsmeriterade
hundar, i vilken ekipaget Kjerrulf — Rita
segrade, följt av L. Hardenby — Japp och Ed-
holm — Nicko.

Mot Städernas Vakt AB:s tjänstehundar
har vidare anordnats en lagtävlan om ett av
nämnda företag uppsatt vandringspris, i vil-
ket första inteckningen ordnades av våra
hundar Roy, Pan och Rita. Vår Athos tävlade
för motståndarlaget och delade individuella
segern med Roy. Enligt uppgift var det för-
sta gången i Sverige, som bolagets hundar
deltogo i brukshundtävlan och arrangemanget
manar till efterföljd. Tävlingen gick av sta-
peln å Karlskoga Riddklubbs domäner. I sam-
band härmed förnöjde också värdarna den tal-
rika publiken med en trevlig ryttartävling.

Avdelningens medverkan i Barnens Dag-
kortegen med 18 ekipage, representerande alla
sex brukshundraserna uppskattades mycket.
G. Malmberg, assisterad av G. Lindström
m. fl., har heder av sitt härvid nedlagda ar-
bete.

Klubbmästaren och "oldtimern" Qvick samt
klubbmästarinnan Zenta Lindström ha också
visat sig på styva linan genom att roa hussar
och mattar med en synnerligen lyckad årsfest
och en dito kräftsexa. Samtliga deltagare
klarade hemvägens appell och ingen behövde
bryta någon av övningarna.

För framtiden hoppas vi på ett givande
samarbete med Örebroavdelningen åt ena hål-
let samt avdelningarna i Kristinehamn, Karl-
stad och Arvika åt det andra. Även om vi
känna oss i någon mån vanlottade, då vi sett
dessa avdelningars fina stugor medan vi själ-
va sakna "fast bostad", så resonera vi som så,
att Rom byggdes inte på en dag och att under
Herta Talbergs strama tyglar kommer nog
kassan en gång att möjliggöra ett förverkli-
gande av våra önskedrömmar i detta av-
seende.

6 dec. 1951

Geämge.

Karlstad

På Karlstadsavdelningens initiativ anordnar
Värmlandsavdelningarna (i Arvika, Karlstad
och Kristinehamn) sedan 1948 årligen gemen-
samma inofficiella bruksprov med tillämpning
av en särskild tävlingsform. Dessa tävlingar,
som utgöra lagtävlan mellan de tre avdel-
ningarna, omfattade ursprungligen dels täv-
lingar i grupperna 2—6, alla klasser, enligt
prövningsordningen, dels en särskild tävling
för nybörjare, som deltagit eller deltaga i
dressyrkurs, och vilken senare omfattar ap-
pellklassens moment, dock med uteslutning av
spårning, apportionering och budföring.

Anslutningen till tävlingarna i fråga blev
efter hand så stor (år 1951 uppgick antalet
deltagare till ett 50-tal), att en ändring av
tävlingsbestämmelserna måste göras, om en
tävling skulle kunna genomföras under en
dag. Sålunda tävlar numera alla hundar, som
godkänts i appellklassen vid officiella prov, i
en särskild specialklass, där prövningsord-

ningens bestämmelser för skyddshundsgruppens nybörjarklass tillämpas men med den ändringen, att spårsträckan är 600 meter med fyra apporter.

De två bästa resultaten från tre tävlingar sammanräknas för slutgiltig placering. Lagtävlingen avgöres genom den sammanlagda poängsumman för respektive avdelningars tre bästa hundar i special- och appellklasserna. Om en förare har giltigt förfall och ej kan starta i mer än en eller två av de tre tävlingarna, får han tävla separat.

Erfarenheten har visat, att denna tävlingsform väl fyller sin uppgift, framför allt i vad avser nya medlemmar, som genom den särskilda klassen för nybörjare får kontakt med bruksprovsarbetet och på ett enkelt sätt bibringas tävlingsrutin.

Intresset för brukshundsarbetet är alltjämt mycket gott i Karlstad med omnejd. I Munkfors har vi fått en liten men livskraftig sektion, sedan Helmer Lundberg med vår uppvisningstrupp varit där och visat vägen. För att hjälpa sektionen ytterligare, ämnar vi dit förlägga årets DM för draghundar. Apropå draghundar, startar vi denna vecka (sista veckan i oktober) en draghundkurs, där vi bl. a. skall lära både unga och äldre hundar inte att sitta men att gå före. Snö ha vi givetvis inte ännu, när detta skrives, men vi bygger upp hundarnas kondition med hjälp av det enklaste slag av tobogga, bestående av en stockända väggande 6—8 kg, som tillyxas i form av en mede. Framför brättet på meden urtages ett spår för skalmen, som sedan fastspännes med remmar.

Vår klubbstuga är nu slutgiltigt färdig. SBK-medlemmar, som kommer till Karlstad på besök eller genomresa, hälsas välkomna till stugan. Den ligger vid det idylliska Sandbäckstjärnet, riksbekant från tidigare SM-finalmatcher i bandy samt genom de s. k. tomteanserna.

29 oktober 1951

S. J.

Ronneby

Den 11/1 avhöll Ronnebyavdelningen sitt årsmöte under ordförandeskap av Gösta Chronzell. Anslutningen var god och förhandlingshumöret prima, vilket bådade gott för klubbens framtid. Av årsberättelsen framgick bl. a. att tre hundar tävlat framgångsrikt. Ture Johansson med Annette vann rapporthundklassen högre i Kalmar och Samberg med Ricki appellklassen. Sven Olsson med Topsy placerade sig bra i nybörjarklass apport i Lund. Chronzell med Glennie placerade sig i segrarklass vid utställningen i Kalmar. Ett antal lokala tävlingar har avhållits under året. Klubbstugebygget har avancerat så pass långt att stommen är rest — tack vare några energiska medlemmar. Invigningen är planerad till midsommar. Klubben ser fram mot ett gynnsamt 1952, då flera nya medlemmar anmält sitt inträde.

Styrelsevalet fick följande utseende: Ordf. Gösta Chronzell, sekr. Eric Pålsson, kassör

Folke Karlsson, samt Sven Olsson, Gunnar Abramsson, Ture Johansson och Henning Edström. Instruktörer blevo: G. Chronzell, Ture Johansson och G. Abramsson. Dessa, jämte E. Pålsson, valdes även till tävlings- och träningskommitté.

Flera viktiga frågor behandlades vid årsmötet. Träningskommittén fick i uppdrag att omedelbart utarbeta förslag till dressyrkursen. Det trevliga och gemytliga mötet avslutades vid ett angenämt kaffebord, där hundsporten livligt diskuterades. Allmänt hördes en önskan om att vi även här i söder måtte begåvas med snö i vinter, så att våra pulkor ej gilstnar sönder. Vi sänder en hälsning till alla inom SBK.

17 jan. 1952

Sekreteraren.

Skellefteå

Skellefte-avdelningen avhöll sitt sjunde årsmöte den 15 januari. En dressyrkurs har pågått under tiden 31/7—28/10, varvid god reklam erhöles genom pressen. Avdelningen representerades även i Barnens Dags festtåg.

Klubben har nu egen stuga på övningsplatsen, ca 2 km. från staden. Ekonomin är relativt god med några hundralappar på kant.

Så snart snötillgången blir rikligare kommer draghundsporten att påbörjas.

Styrelsen har följande sammansättning: Ordf. Berndt Nilsson, vice ordf. Hardy Nilsson, sekr. Elis Perneskog, kassör Einar Markström, suppl. Curt Tunehed och Hans Hällberg. 22/1 1952

Sekreteraren.

Södertälje

Södertäljeavdelningen firade den 10/11 1951 sitt 25-årsjubileum med en fest på det trevliga Måsnaryd. Efter ett musikstycke av Sam Asplunds trio hälsade klubbmästaren de inbjudna, bland vilka märktes ordföranden i stadens drätselkammare hr John Spjut, centralstyrelsens representanter hrr Hellgren och Guldbrandson samt avdelningens egna veterarer hrr E. Löfgren, Anton Thorberg och Carl Nygren, ävensom övriga festdeltagare välkomna. Sedan man njutit av bordets läckerheter, högtidstalade avdelningens ordförande hr John Almberg, som därvid gav en återblick på avdelningens verksamhet under de gångna 25 åren. Hr Hellgren betygade i sitt anförande, att han och hans domarekolleger alltid med nöje gästade södertäljeavdelningen. Hr Spjut lyckönskade avdelningen på stadens vägnar och uttalade sin förtröstan om stadens medverkan till att avdelningen erhöles behövliga marker för träning och tävling. Av den kände hundmanen G. E. Sjögren, Stockholm, och hans hustru fick avdelningen mottaga ett ståtligt vandringspris att tävlas om i skyddshundsgruppens segrarklass. Efter middagen följde musikalisk och annan underhållning samt dans till fram på småtimmarna.

Det var den 29 dec. 1926, som man i Södertälje bildade en avdelning till dåvarande Sven-

ska Schäferhundklubben. Några medlemmar, som läst läroböcker om hunddressyr, åtog sig att fungera såsom instruktörer. Redan under första verksamhetsåret anordnade avdelningen dressyrkurs. Denna blev inledningen till en lång rad av kurser, som sedan i regel hållits varje år. Våren 1929 deltog avdelningen första gången i officiella tävlingar och med gott resultat. Detta sporrade till nya krafter och alltså sedan dess har avdelningen väl hävdat sig på tävlingsbanan.

En tillbakagång i verksamheten inträdde dock under senare delen av 1930-talet. När därtill såväl hundar som hundägare efter krigsutbrottet 1939 inkallades till beredskaps-tjänst syntes situationen kritisk. Lyckligtvis upphörde emellertid nedgångsperioden kort därefter. Såsom en följd av Svenska Bruks-hundklubbens tillkomst i februari 1940 genom sammanslagning av flera klubbar, bland dem Sv. Schäferhundklubben, blev avdelningen i Södertälje lokalavdelning till SBK. Väl närmast beroende på nämnda omorganisation men också tack vare egna goda initiativ i vad gäller propaganda i pressen, kostnadsfria dressyrkurser och målmedvetet arbete i övrigt har avdelningen därefter kunnat glädja sig åt en fortgående frammarsch. God sammanhållning och gott kamratskap har icke minst bidragit härtill. Officiella bruksprov med stort deltagareantal har hållits årligen. I oktober 1949 samlade dessa icke mindre än 90 deltagare, ett rekord som ännu ej överträffats av någon avdelning i landet.

Genom deltagande i övningar och andra arrangemang, anordnade av Hemvärnet, Södertälje Befälsutbildningsförening, Civilförsvaret och Röda Korset, har hundarna visat sin stora användbarhet inom nämnda organisationer. Avdelningen har också vid ett flertal tillfällen anlitats av polisen för spårning och av motorklubbar för bevakning vid tävlingar. God propaganda har även uppvisningarna under Barnens Dag varit.

I slutet av år 1934 lyckades avdelningen förhyra en stuga å Wasa gård, där markerna var lämpliga för spårövningar och dressyr samt för anordnandet av tävlingar. Vid årsskiftet 1941—1942 miste avdelningen tyvärr denna stuga, som försetts med trivsam och ändamålsenlig inredning. Kort därefter lyckades avdelningen emellertid utverka tillstånd av Södertälje stad att såsom övningsplats få disponera ett område vid Bunn äng. I maj 1942 inköptes så en barack, som uppfördes där och utgör stommen i den nuvarande klubbstugan. Dennes tillkomst och dess centrala läge har i hög grad bidragit till uppsvinget och de följande åren har präglats av en intensiv verksamhet.

Västerås Hemvärnshundar

Under sommarmånaderna, då själva bruks-hundsarbetet så att säga ligger i ide, har vi varit verksamma med våra hundar på annat sätt. Flertaliga gånger ha vi tjänstgjort vid vakthållning på motortävlingar både här i

staden och i Sala. Detta har givit oss en liten extra förtjänst, men pengar går ju åt undan för undan till reparationer av materiel, reparation av vår träningslokal, som numera lystrar till det klingande namnet "Malmen", samt till klubbstugan i Vallby.

I slutet på augusti och första dagarna i september anordnade vi en gemensam fest med Bordenisklubben Aros på området vid Vallby Museum. Vi hyrde en dansbana, som vi själva byggde på fritid, samt reste upp tombolastånd och chokladjul och Vallby stod för kaffe- och läskedrycksserveringen. En strålande söndagseftermiddag i samband med festen hade vi en lyckad uppvisning med våra hundar, vilken uppskattades stort av publiken.

I juni var vi i Skultuna, drygt en mil utanför Västerås, och hade även där en uppvisning. Efter denna fick vi sju medlemmar därifrån. I september var vi i Sala på en uppvisning. Där fick vi tjugo nya medlemmar, som numera tillhör oss. De nya medlemmarna äro mycket intresserade av hundsporten och går verkligen in för denna. Vår instruktör R. Ockelberg har flera gånger efter dessa uppvisningar varit på nämnda ställen och undervisat i dressyr samt hållit små anföranden så gott tiden det medgivit.

Vårt arbetsutskott utarbetade i vintras en speciell provningsordning för en klubbtävling, som vi nu äro mitt uppe i. Hela tävlingen omfattar en vår-, en höst- och en vintertävling. Vår- och hösttävlingarna gäller spår och rapport och bedömes efter högre klasserna. Vinteromgången gäller en draghundtävling samt körning i körgård och appell. Den som lyckas nå den högsta poängen efter de tre omgångarna har därmed vunnit. Samma förare måste tävla med samma hund alla tre gångerna. Vi har nu avverkat vår- och hösttävlingarna. Hösttävlingen gick förresten av stapeln i Skultuna.

Även om vi nu har haft mycket vakthållning och uppvisningar, så har vi i alla fall förkovrat oss på nationella tävlingar också. Vi har två hundar, som i höst erhållit sina tredje certifikat. De äro: Radja av Aros, sch, sph, ägare och förare Ulla Björk, samt Clefbergs Bonzo, sch, rph, ägare och förare Marianne Lorix. Dessutom vann Karl Ake Hultgren med sin Varja, sch, sjukvårdsklassen i årets rikssegrarprov. Hon fick även internationellt certifikat.

Årets Västeråsmästerskap, om vilket tävlas mellan SBK:s andra lokalavdelning i staden och vår avdelning, gick den 18 nov. vid Vallby. Mästare blev i spårhundsklassen Radja av Aros, Ulla Björk, Hemvärnshundarna, i rapporthundsklassen segrade Clefbergs Bonzo, Marianne Lorix, Hemvärnshundarna samt i skyddshundsklassen Leik, K. Bertil Pettersson, SBK. Västeråsmästerskapet bedömes efter segrarklasserna. Tio spårhundar, tre rapporthundar samt en skyddshund ställde upp till tävling.

10 dec. 1951

Gösta Svensson.

FRÅN LOKALAVDELNINGARNA

Göteborg.

SBK:s Göteborgsavdelning hade den 28 jan. årsmöte å restaurang Guldheden. Årsmötet, som leddes av hr Curt Möller, var talrikt besökt. Till ordförande under 1952 valdes enhälligt Dr Eric Malmström, v. ordf. blev dir. H. Andreasson, sekr. krim.-konst. G. Longard, kassör sjukvårdare Sigfrid Svensson; till övriga ledamöter av styrelsen utsågos hrr Nils Dahllöf, Evald Bengtsson, K. I. Linder, H. Hero och Helge Hansson. Till suppleanter utsågos hrr Nils Rydén och Gunnar Molin. Revisorer blevo hrr Axel Möller och Alf Jönsson med Rune Wettersten och Lennart Hjelm såsom suppleanter. Att representera avdelningen vid riksstämman utsågos H. Andreasson, G. Longard, C. Möller och Axel Möller. Vidare utsågos träningsledare vid de olika träningsfälten och valdes härtill hrr Axel Möller, Evald Bengtsson, Gunnar Molin, K. I. Linder samt Einar Gustafsson. Vidare valdes tävlings-, prisinköps-, sportstuge- och valkommittéer. Efter debatt beslöts att årsavgiften skulle höjas till 15 kr.

Redan följande dag var klubbens medlemmar åter redo att samlas. Denna gång till informations- och diskussionsmöte, där hr Axel Möller inledde över ämnet "Fakta kring en utställning". Ett 70-tal medlemmar och deltagare i klubbens dressyrkurs å Kviberg hade mött upp till denna instruktionsafton, där vi fick en klar och intressant framställning av hur en hundutställning kommer till och efter vilka grunder hundarna bedömas. Att det betalar sig att köpa rasrena hundar underströks av talaren, som på ett lättillgängligt sätt klargjorde kvalifikationskraven för de olika klasserna. Sålunda framhölls hurusom i exempelvis ungdomsklassen liksom i öppen klass bedömningen avsåg kvaliteten eller uppnåendet av den eftersträvarvärda standarden enligt vedertagna mått. I segrarklass och brukshundklass däremot vore fråga om de bästa hundarna av dem, som tidigare fyllt de tidigare nämnda standardkraven. Utställningen avser sålunda i mindre grad, framhöll talaren, att tillgodose den enskilde hundägarens fåfänga än att framför allt vara en värdefull mätare av rasens popularitet och allmänna standard. En intressant diskussion följde.

21 febr. 1952.

Pank.

Kinna.

Nyår är ju de goda föresatsernas tid och den första blir att skriva ihop en artikel i Brukshunden. Kinna-avdelningen har nog ej förut bidragit med några inlägg, men icke förty firar den nu sin 5-åriga tillvaro, och verksamheten är livlig. Avdelningen förfogar

över egen liten stuga, som är målet för här- ligen skogspromenader och utflykter och där träning av hundarna äger rum. Dressyrkurser ha anordnats varje år med ganska bra anslutning och resultat. Under de två sista åren ha vi anordnat officiella bruksprov med många deltagare. För att klara av den ekonomiska sidan av saken, anordnas varje år ett lotteri, som inbringar en hel del.

Under januari månad ha vi haft en kurs för utbildning av draghundar. Visserligen är det ingen ordentlig vinter härnere, men det finns ju snö på annat håll och någon gång ska man väl få användning för sitt kunnande.

Brukshunden är en bra tidning, så bra, att man tycker det är förfärligt långt mellan varje gång den dimper ner i postlådan. Kanske kommer den lite oftare under detta året, vi hoppas det, och lova i stället att komma med små inlägg allt emellanåt, och därmed slut för denna gång.

29/1 1952.

I. L.

Ringsjöortens lokalavdelning

Den tidigare till Lund-avdelningen hörande Eslöv—Stehag sektionen har ombildats till fristående lokalavdelning. Denna, vars verksamhetsområde omfattar Eslöv, Stehag och Höör med omnejd, hade sitt första sammanträde å Hantverksföreningen i Eslöv den 19 januari. Till styrelse valdes därvid: Bengt Lindberg, Stockamöllan, ordf., Curt Larsson, Höör, v. ordf., Svenåke Svensson, Eslöv, sekr., och Evert Andreasson, Rönneholm, kassör. Suppleanter blev Rickard Persson, Eslöv, och Lydia Persson, Lyby. Till revisorer valdes E. Elfstadius och K. E. Ingvarsson, Eslöv. Styrelsen fick i uppdrag att anordna dressyrkurser i Eslöv och Höör, vilka kommer att börja om en månads tid.

Efter sammanträdet följde supé och dans. Vidare höll disponent Kurt Pålsson, Curtings Kennel, Malmö, ett mycket uppskattat kåseri om sina besök hos Tysklands förnämsta schäferuppfödare.

5 febr. 1952.

Sekreteraren.

Norrköping

Den 16 februari samlades Norrköpingsavdelningen till årsmöte å Grand Hotel, och firade i samband därmed sitt tioårsjubileum. Direktör Kanderup från Nyköping övervar festligheterna i egenskap av Centralstyrelsens representant, och utdelade i samband därmed SBK:s plakett "För förtjänstfulla insatser" till fem av våra medlemmar, som var bland initiativtagarna till bildandet av avdelningen och som troget hållit sig kvar i leden alltsedan starten. Dessa fem "hedersfarbröder" äro:

Ivar Bergvall, Wilh. Elekkrantz, Harry Widgren, Gösta Pettersson och Valter Hallberg. Plaketterna utdelades givetvis ej enbart med tanke på deras förtjäna medlemskap, utan samtliga ha i olika repliser tillhört avdelningens styrelse och verkligen gjort stora insatser för att föra klubben framåt.

Årsmötet förlöpte i övrigt utan några sensationer. Funktionsrivalen gick väl i stort sett i den riktning, man väntat, med omval på de flesta poster. Styrelsen fick för det kommande året följande sammansättning: Ordf. Axel Ek, v. ordf. Ingegerd Leffler, sekr. Carl-Gustaf Granat, kassör Göte Langborg, klubbmästare Gösta Pettersson samt materialförvaltare Rune Winge.

En tillbakablick på det gångna årets händelser visar, att Norrköpingsavdelningen varit livligt engagerad på flera fronter. Ett officiellt bruksprov och åtta klubbtävlingar har hållits. Av klubbtävlingarna ha fem genomförts i överensstämmelse med provningsordningen, två som specialtävling för patrullhundar och en draghundtävling. Anslutningen till tävlingarna har varit mycket god och resultatet tämligen lovande. En genomgående förnyring av våra tävlingshundar håller på att ske, varjämte en icke föraktlig nyrekrytering skett av nya förare. Vi hoppas, att dessa nya skola få det genombrott de vänta, redan under det kommande året, och att de tillsammans med de äldre, mera garvade förarna, skola göra namnet Norrköping känt och fruktat på tävlingsbanan. Eja vore vi där!

SBK har också intagit en hedrande position vid en del lokala arrangemang. Barnens Dag firades här i Norrköping i början av juni, och klubben deltog med en stor grupp i kortegen genom staden. Vi hade också fått förtroendet att inleda den stora avslutningsfesten i Idrottsparken med en uppvisning i appeldressyr. Uppvisningstruppen bestod av åtta hundar, sex schäfer och två boxar, och samtliga klarade debuten med glans. Det var nog endast skämtfotbollen mellan sossar och borgare ur stadsfullmäktige som kunde tävla med oss om de största applåderna. Uppvisningen gick sedermera i repris i Valdemarsvik, där succén blev om möjligt ännu större. Programmet hade utformats av klubbens allt i allo Gösta Pettersson, som också nedlade ett jättearbete på träningen av de olika momenten.

Bevakningstjänst har också övats praktiskt och realistiskt. I samband med SMK:s östgötaavd. tävlingar i motocross vid Härstorp utanför staden, hade några av våra medlemmar anförtröts att med sina hundar bevaka

ett terrängavsnitt, där man vid tidigare tävlingar haft ett väldigt sjå att freda sig för s. k. "plankare". Men när bevakningskedjan från SBK trädde i funktion, blev det slut på gratistittandet.

En annan övning, som vi satte stort värde på att få deltaga i, var den realistiskt utlagda samövningen med driftvännen från F 13 här, och från CVM i Malmslätt, vilken gick av stapeln en mörk höstnatt. Våra jveckar skötte sig storartat, och glädjande nog blev det en av dem förunnat att ge den första varningen om att den lede fienden var på väg mot verkstäderna vid F 13. Spanare göre sig ej besvär, då SBK-hundar patrullerar kring området! Det är roligt att på detta sätt få vara med och se att det inte bara är på papperet som det existerar samband mellan militära myndigheter och SBK-avdelningarna.

Fanj. Johansson (Jocke) gästade oss över ett veckoslut i höstas. Att klubbens medlemmar då närmast var att likna vid läskpapper, är ingen överdrift. Synd bara att tiden var så kort, det behövdes säkert flera år om man skulle få del av hälften av hans vetande om hundar i allmänhet och om brukshundar i synnerhet.

En grundläggande kurs i lydnessdressyr pågår nu för fullt i Norrköpings Ridhus. Det är andra året som vi anordnar en sådan kurs, och deltagandet har båda åren varit glädjande stort. Kursen är öppen även för leke medlemmar, och ett 40-tal hundägare med mer eller mindre välfostrad jycke travar varje måndag runt i sågspånen under Gösta Petterssons kommando. Vi hoppas givetvis att deltagarna skola få upp ögonen för hundsportens tjuuning och sedermera även fortsätta utbildningen i fältarbetet.

Träningsprogrammet för vårsäsongen i år upptar preliminärt två träningstävlingar och en patrullhundtävling, varjämte träning i spårning under mörker kommer att genomföras. I övrigt tränas gemensamt eller enskilt varje söndag vid vår träningsplats, där fyra instruktörer stå till medlemmarnas förfogande. Längre fram då kvällarna bli ljusare, kommer appeldressyren även att pågå tisdag- och torsdagkvällar. Draghundträningen, som väl är sorgebarnet hos de flesta klubbar på våra breddgrader, bedrivs mera individuellt. Pulkor och draganordningar ha som tidigare utlånats från Fo-stabens förråd.

Till slut be vi att få en hälsning framförd till alla SBK:are i landet samt önska "Väl mött på tävlingsbanan i vår".

9/3 1952

Carl-Gustaf Granat.

Hunduppfödare

Använd "BRUKSHUNDEN"
såsom annonsorgan

Jag vill ytterligare endast framhålla:

att längden på klövjevaskorna måste avpassas så, att väskorna ej stöter mot hundens armbågar,

att däckeln (motsvarande) måste vara så kraftig, att lasten ej kan skada (trycka) hunden, vilket är av största vikt,

att lasten uppdelas i mindre enheter för att vid stuvningen möjliggöra fullständig jämvikt mellan väskorna,

att konservburkar o. dyl. hindras trycka in mot hunden under däckeln,

att klövjevaskorna verkligen avprovas före en längre färd och att hunden tränas upp.

Börja med en 4—5 kgs last och öka sedan successivt upp till 8—12 kg, beroende på hundens fysiska kondition. Låt *inte* hunden klöva före 1½ års ålder.

Vid rast skall klövjevaskorna lyftas av hunden och (i synnerhet i början av träningen) hundens päls kontrolleras. Har rodnad uppstått på huden kan misstänkas, att hunden blivit "tryckt", varför lasten undersöks och om felet ligger däri rättas detta till. Om hunden under marsch börjar "rista" sig ovanligt mycket, föreligger motsvarande risk.

En stor fördel med klövjevaskor är den stora smidighet varmed hunden kan följa sin husse eller matte, vare sig det gäller färder över färgskiftande fjällvidder eller över stock och sten bland lummig grönska i låglandet. Detta under förutsättning att det är gott material i utrustningen och att de alltid erforderliga reservgrejerna medförts (lösa remmar, säljor och nitar).



SLÄPA
av modell Lundin.

Författaren och Nallo på väg mot Helagsstugan i Jämtland.

2. SLÄPA.

För den som avser att företaga längre färder, där mer utrustning erfordras, eller som behöver forsla material till eller från sommarstugan eller ha en vagn med på shopping är den hjulförsedda släpan mycket lämplig (bild 5).

Denna har konstruerats av ingenjör Ingemar Lundin, Västerås, och prövats under fjällfärder i både Lapplands och Jämtlands fjällvärld och visat sig väl utstå stora påfrestningar. I Närkes mångskiftande terräng har den flitigt utnyttjats som träningsredskap med gott resultat när det gäller att vidmakthålla hundens färdigheter i framförgående. Släpan väger omkring 12 kg (med bottenplåt) men lastar ledigt en vuxen karl. Vid marsch i terräng bör ej lasten överstiga 30 kg.

Släpan är mycket lätt att handha, men då den lätt fastnar i besvärlig terräng (klippblock, fjällbäckar), fordrar den större samarbete mellan förare och hund. Tillverkningen av den har ännu ej kommit i gång men beräknar konstruktören att den kan vara i marknaden under sommarens lopp.

När Du sitter vid Ditt tält i aftonsolen efter avslutad marsch sedan Du klövjat av eller spänt ur Din trogne kamrat och badat i den kristallklara fjällsjön, kan Du frimodigt besvara Din följeslagares blick och säga: "Tack för i dag, kamrat, i morgon går färden vidare".

Ake Oddbjörn.

(Hänvisning på tillverkare av klövjevaskor erhålles efter förfrågan hos SBK:s kansli. Red.)

FRÅN LOKALAVDELNINGARNA

Eskilstuna.

Måndagen den 1 april hade lokalavdelningen i Eskilstuna anordnat film- och föredragsafton, till vilken de närmaste SBK-avdelningarna ävensom Sällskapshundklubbens avdelning i Eskilstuna inbjudits.

Det bjöds ett omväxlande program, bl. a. visades filmerna "På fjällfärd med hundspann", "Skärp vaksamheten", "Hund i vintertjänst" och "Hundar i fält".

Kvällens clou var ett föredrag av köpman Axel Hellgren från Stockholm. Det var ett sant nöje att få lyssna till en av våra förnämsta hundexperter. Han började med att redogöra för den svenska kennelassociationens uppbyggnad, sådan denna var avsedd att fungera efter den från och med år 1952 genomförda omorganisationen av SKK, samt sambandet mellan SKK och med denna associerade specialklubbar. Han fortsatte därefter med hundens utveckling från den kattliknande varrelse, som levde för c:a 15 millioner år sedan, uppehöll sig ett tag vid de olika brukshundarna samt avslutade det hela med att kåsera över hundens uppfostran och dressyr.

En punkt på programmet var avsedd för en halvtimmes diskussion och frågor. Tyvärr blev det ingen möjlighet för brukshundintresserade att ställa några frågor, då medlemmar av Sällskapshundklubben utnyttjade denna halvtimme för agitation mot SKK och SBK, bl. a. genom ett försök att förtala ett par svenska domare (orsaken härtill torde ha varit att en av medlemmarna i Sällskapshundklubben vid en utställning inte fått sin hund så högt placerad, som han själv tänkt sig, "a bad loser" alltså). Dessutom var de benägna att blanda in politik och ansåg att SKK och SBK enbart var tillhåll för nobless och kapitalister och att "endast de som har pengar får döma och får sina hundar rättvist bedömda". Herr Hellgren svarade dock kallt men med humor i blicken, att "jag har inga pengar, men jag dömer ändå". Han upplyste vidare om att man inom en av SBK:s större lokalavdelningar gjort en utredning, som visat att av delningens medlemmar c:a 60 % var fackföreningsanslutna, c:a 25 % tjänstemän eller likställda, medan övriga måhända i mer eller mindre grad var att hänföra till vad sällskapshundklubbens talare summariskt kallade "kapitalister". "Diskussionen" började så småningom verka smått enkelriktad, varför herr Hellgren såg sig föranlåten att göra en elegant avslutning med att påpeka, att det inte var riktigt att sätta personliga intressen före alla hundklubbars gemensamma intresse, nämligen H u n d e n. "Men jag kan ändå inte låta bli" — tillade han — "att uppmäna alla här närvarande medlemmar i Sällskapshundklub-

ben, som är besjälade av intressen för hundar, att komma över till SBK". Häri instämde Eskilstuna lokalavdelnings ordförande, herr Westin, och så gjorde även vi övriga.

Trots denna halvtimmes avvikning från det uppgjorda programmet (för arrangörerna kanske inte alldeles oväntad), var dock slutomdömet: "en verkligt trevlig kväll". Vi hoppas att det inte blir sista gången som vi får nöjet att höra herr Hellgren. Tack herr Hellgren! Tack lokalavdelningen i Eskilstuna.

16 april 1952.

Hag

(Gäst från avd. i Strängnäs)

Göteborg.

Göteborgsavdelningen av SBK har under den gångna vintern anordnat en dressyrkurs för unghundar i A 2:s ridhus. Kursen startade i oktober och räknade 74 hundar, av vilka ett 30-tal var brukshundar. Ledare för denna kurs i appelldressyr har varit för brukshundarna hr Axel Möller och för övriga raser hr Evald Bengtsson, vilka emellanåt assisterats av avdelningens övriga instruktörer. Att undervisningen, som meddelades i ett tvåtimmarspass varje vecka, inte alltid utan möda kom oss kursdeltagare till godo kan nedskrivaren av dessa rader vittnande. Den 20 mars avslutades kursen med "examen", i vilken mellan 40 och 50 hundar deltog. Avslutningsproven hade lagts upp i tävlingsform med hundarna fördelade i två skilda grupper. Tävlingsmomenten omfattande linförlighet, fritt följ platsliggande, inkallning och hopp. Hundarnas prestationer bedömdes av två tävlingsdomare för varje grupp. De bästa resultaten blev:

- Grupp I 1) Benno (sch), äg Inga Svensson,
2) Jeppe (collie), äg Bertil Olsson,
3) Ritzzy (sch), äg Annie Gustafsson.
- Grupp II 1) Puck (collie), äg Dagmar Dahl,
2) Klipp (pudel), äg Oscar Julin,
3) Lubba (finsk spets), äg fru C. Hammar.

De tre bästa hundarna i vardera gruppen erhöll pris utöver det förediplom, som tilldelades samtliga vilka med godkänt resultat deltagit i "hundexamen".

Den 22 februari anordnade avdelningen en instruktionsafton för kursdeltagare och övriga medlemmar å Göteborgs Handelsbiträdes Förenings lokaler, där föreningens överlärare Axel Möller talade om unghundens fostran före appelldressyren. Det var säkert många av den över 70 personer starka publiken, som kände igen sina egna hundar och besvärligheter i Axel Möllers, inte bara utomordentligt instruktiva och grundliga, utan även med lusti-

ga poänger kryddade föredrag. Genom att på ett tidigt stadium komma till rätta med olustiga företeelser hos valpen, slipper vi att senare tillgripa hårdare medel för att få ur vår hund olater och manér, som, om de får utvecklas, kan vålla oss mycket obehag. Föredraget var sådant som borde komma till varje förstlingshundägares kännedom, och det är att hoppas att åtminstone vår avdelning någon gång varje säsong skall få möjlighet att samla intresserade nybörjare kring detta tema.

Klubben har under våren haft två inofficiella serietävlingar och en officiell tävling. De båda förstnämnda, som ägde rum den 16 och 23 mars hade samlat ett 20-tal deltagare i skydds- och spårhundsgruppernas samtliga klasser. Den officiella tävlingen ägde rum den 6 april och gick av stapeln i Kungälv's Ytterby med stort deltagareantal icke endast från göteborgsavdelningen utan även från våra näboföreningar.

Den 7 april hade vår filmande viceordförande anordnat filmförevisning för allmänheten. Inför fullsatt salong, 270 personer, visade han i en tvåtimmarsföreställning, hur en hund skall vara när den är som bäst. Denna film-afton var säkerligen, liksom sina många föregångare, goodwill-skapande för hundsporten och gav också några slantar till vår kassaförvaltare.

15 april 1952.

Pank.

(forts. från Göteborg)

Utän att på något sätt ha avslutat en livlig vårsäsong arrangerade SBK:s Göteborgsavdelning och dess klubbmästare Curt Möller lördagen den 26 april en gemytlig och i allo trivsam värfest på gamla anrika Rest. Henriksberg. Vår Snoddas-ankomne klubbmästare hade givetvis — är man redo utbrista — ordnat nubbevisan till haderi-hadera-tonerna. Under supén talade ordf. dr Eric Malmström till hunden och till kvinnan, båda våra trogna vänner och följeslagare. Sammanställningen ostridigt lika lyckad som den förr så ofta sidda texten "hundur och militär etc." var misslyckad. För de arbetande krafterna inom klubben talade dir. H. Andreasson, vilken även ordnat en frågesporttävling om kohasighet och liknande smått och gott. Alla till förnöjelse men med endast sex så kunniga att de erhöi av dir. Andreasson skänkta priserna. I en paus i den efterföljande dansen förrättades prisutdelning enligt tidigare i dessa spalter meddelade tävlingsresultat för dels serietävlingarna och dels klubbens off. tävling. Vidare utdelades klubbens vandringspriser enligt följande:

Kennel av Asabos vandringspris till bästa hund i skydds- och spårhundsgruppernas högre och segrarklass procentuellt räknat å säsongens samtliga serietävlingar, första inteckning 7345/47, äg. Birger Svensson.

SBK:s Göteborgsavd:s vandringspris till bästa hund i skyddshundsgruppens segrarklass å off. tävling, andra inteckningen Tasso 2005/49, äg. Bror Johansson.

Jonsereidssektionens vandringspris till bästa hund i samtliga grupper och klasser utom appellklass procentuellt räknat, första inteckningen Hejderidares Asynja 5144/49, äg. Thure Johansson.

Göteborgs Postens vandringspris (G-P Kannan) till bästa hund i spårhundsgruppens samtliga klasser procentuellt räknat, första inteckningen Hejderidares Asynja 5144/49, äg. Thure Johansson.

Samtidigt härmed tilldelades de av dressyrkursens deltagare vilka deltog i slutproven sina diplom. I samband härmed avtäckades kursens instruktörer, hrr Axel Möller och Evald Bengtsson för sina oegennyttiga insatser i klubbarbetet och överlämnades till dessa båda minnesgåvor.

Den 2 maj samlades ett 40-tal medlemmar till klubbmöte å Rest. Guldheden där Axel Möller dels redogjorde för riksstämmans förhandlingar och dels inledde en disk. under rubriken "Varför tävla vi och hur bedöms de olika momenten?". Han anförde därvid bl. a.: Genom utställningar bedöms företrädesvis hundarnas exteriöra egenskaper medan deras mentala standard bäst kommer till uttryck under tävlandet. Det finnes olika former för att pröva hundarnas bruksvärde men inom brukshundrörelsen har vi funnit tävlingsformen vara den bästa, av det skälet att man på det sättet kan få största möjliga anslutning. Så många hundar som möjligt bör därför tävla något, utan att därför nödvändigtvis alla skall sikta på att nå toppen. På så sätt blir det så småningom lättare att bedöma hundarnas avelsvärde. I samma utsträckning som vi lyckas att i allt högre grad göra hundarna till samhällsnyttiga hundar, i samma mån kan vi även påräkna ett bättre gehör hos myndigheterna då frågor kommer på tapeten som berör oss hundägare och vårt förhållande till samhället. Vad frånvaron av en starkt organiserad hundrörelse betyder, belystes i detta sammanhang med flera talande exempel. Tävlandet, även i mycket begränsad omfattning, ger dessutom det resultatet att vi får lydiga hundar och enbart detta är ju utomordentligt good-will-skapande.

Efter dessa allmänna synpunkter på målsättningen för tävlandet kom inl. in på hur de olika tävlingsmomenten bedömdes och exemplifierade bedömandet med olika exempel. Målsättningen för allt bedömande av de utförda prestationerna bör vara att den som skall döma är fullt införstådd med vart de olika tävlingsmomenten syftar och vad man vill uppnå med desamma. Avslutningsvis fick sig såväl tävlande som domare en "omgång". Om man vanligtvis hos nybörjaren finner den sanna tävlingsglädjen och den anda som skall besjåla alla av sport intresserade i allmänhet och dess utövare i synnerhet, så visar det sig ofta att de mera avancerade kommer till tävlingarna som rena nervknippen, hos vilka tävlingsglädjen totalt förstörts av poäng- och certifikatjakt. Tävlandet får alltså inte bli ett mål utan ett medel. Den som så är satt att bedöma andras prestationer måste vara väl in-

satt i tävlingsreglerna och dess syften och de måste också vara orubbliga i sina beslut, utan möjlighet till påverkan vare sig av domarekollegor eller tävlande. Efter inledningsanförandet följde så en mycket livlig diskussion mellan tävlande och domare.

16 april 1952.

Pank.

Enköping.

Stockholmshunden Peppo prisbelönades som bästa segrarklasshund vid Enköpingsortens Brukshundklubbs officiella bruksprov den 4 maj. Västeråsflickorna Rut Carlsson och Ragnhild Larsson korades till dagens framgångsrikaste kvinnliga förare och priset till bästa sjukvårdshund gick till Västeråshunden Varja.

Att Enköpingsbornas intresse för hundsporten är i stadig stigande, det fick man belägg för vid bruksprovet. Åtskilliga hundra personer sökte sig under dagen upp till Kennelbo där de livligt applåderade hundarnas prestationer. En annan viktig faktor, som bidrag till det ökade hundintresset, var den synnerligen gedigna prissamlingen som donerats av stadens industrier, affärsmän och privatpersoner.

När anmälningstiden utgått och åttio deltagare från Gävle i norr till Norrköping i söder aviserat sin ankomst, började problemen på allvar hopa sig över arrangörerna. Ett av de största var varifrån de tio domare och fem tävlingsledarna skulle tas. Ett gammalt ordspråk säger "När nöden är som störst är hjälpen som närmast". Så var fallet även nu och när distriktet inte kunde klara problemet ställde sig "pamparna" från Stockholm till förfogande. Man kunde därför för första gången i Enköping få se bl. a. hrr Hellgren, Guldbrandsson, Hydén, Berneck och Ohlsson i aktion.

I fråga om det rent sportsliga får resultatlistan tala för sig själv.

30 maj 1952

Karo.

Sandviken.

Sandvikens Brukshundklubb anordnade söndagen den 27 april officiella bruksprov för appellklassen samt för spår-, rapport- och

skyddshundar. I dessa tävlingar ställde 22 hundar upp från lokalavdelningarna i Falun, Bollnäs, Gävle och Sandviken.

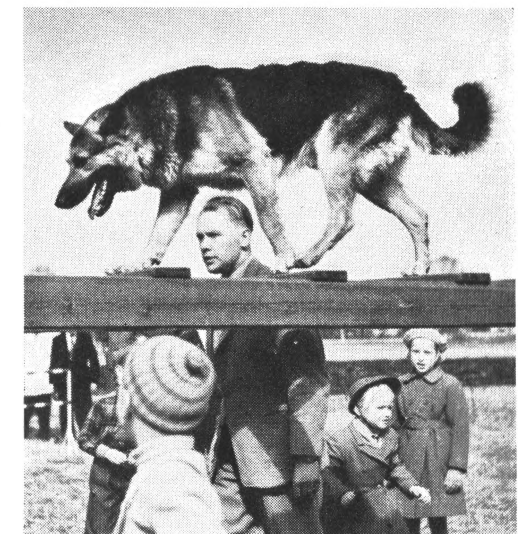
Som ett förspel till dessa tävlingar hade en sammankomst ordnats på Folkets Hus kvällen förut, varvid fanj. Hilmer Johansson från Arméhundskolan höll ett intressant anförande om hundpsykologi och uppföstran av valpar. Han hade även tagit med sig ett par filmer, som han beledsagade med några kommentarer. Till denna träff hade även inbjudits de domare och tävlande, som redan anlänt på eftermiddagen.

Söndagen, som inleddes med vackert men något blåsig väder, började tävlingarna kl. 8 med upprop och veterinärbesiktning. Hundar och förare fingo sedan kliva upp i en buss, som förde dem till spårterrängen c:a ½ mil utanför staden, där staden välvilligt upplåtit några marker åt oss. På eftermiddagen kördes appellprogrammet på fälten utanför vår klubbstuga vid Ingalund.

En stor skara intresserade hundvänner hade mött upp för att följa de olika momenten och särskilt skyddsarbetet väckte berättigad beundran. Ingvar Ekstedt, Falun, och Ivar Eldh från Gävle dömde appell- och nybörjarhundar medan Martin Norman, Södertälje, och fanj. Hilmer Johansson tog hand om hundarna i högre klass och segrarklass. Som fullmäktig domare fungerade John Almqvist från Södertälje. Vid 16-tiden var programmet avslarat och tävlingsledaren, Henry Hedberg, Sandviken, kunde övergå till att förrätta prisutdelningen.

Läkerol-pokalen, vilken uppsatts såsom hederspris till tävlingens bästa hund, erövrades av King, förare Gunnar Edberg, Falun. Hederspriset till Sandviksavdelningens bästa hund utgjordes av en broderad kudde och togs hem av Ylva, förare Lennart Eriksson.

G. K.



SACCO 3574 VV

ägare Helge Nilsson, Bollnäs, som vid bruksproven i Sandviken den 27 april tog sitt för championat erforderliga tredje certifikat i skyddshundsgrupp.

FRÅN LOKALAVDELNINGARNA

Sollefteå.

Det var ganska länge sedan vår medarbetare blev så ordentligt utskälld som härom kvällen och det var heller inte lönt att försöka ge igen. Eller finns det någon bland våra läsare som försökt skälla tillbaka, då en hel brukshundklubb sätter i gång för full hals.

Det är inte så underligt att brukshundklubben i Sollefteå är en av Sveriges livaktigaste — trots att den hör till de yngsta — eftersom Sveriges utbildningscentral nr 1, Arméhundskolan, är förlagd till staden. Det både inspirerar och förpliktar, ty skolans instruktörer med fanjunkarna "Jocke" Johansson och "Pålle" Paulsson i spetsen håller andarna varma på hundägarna i staden. Och då dessutom klubben förfogar över så varma hundvänner och starkt intresserade herrar i ledningen som kamrer Bertil Jeansson, vilken är ordförande, polisman Kurt Broman, ordförandens fru Ulla m. fl., samt arméhundskolans chef major Blomquist och kapten Weman, vilka ger ett inte föraktligt stöd, förstår man varför klubben är så pass livaktig.

Ett glädjande stort intresse har visats för de kurser, som pågår i klubbens regi för att dressera de fyrbenta vännerna och lära dem att "veta hut", om uttrycket tillåtes. Noga räknat har 27 ägare till hundar av olika raser mött upp.

— Ändamålet med dessa kurser är inte att få fram hundarna till utmärkta tävlingshundar — det är naturligtvis inget som hindrar att fortsätta utbildningen så länge, tvärtom — utan att dressera dem till lydiga och välupp-

fostrade hundar, säger kamrer Bertil Jeansson. Det är en ganska beklämmande syn att skåda alla byrackor, som springer omkring ute i naturen och på stadens gator utan att visa minsta tillstymmelse till "bildning".

Vad får då hundarna lära sig? Jo, efter att en stund ha följt utbildningen är det inte svårt att se, att det är en hel del, som en icke fackman aldrig skulle kunna genomföra. Kursen som pågår vid AHS i Övergård är uppdelad i flera grupper, en för nybörjare som för första gången är med och en för mera avancerade. Samtliga tillhör dock den s. k. appellklassen och målet är att komma upp i nybörjarklassen, där hundarna får specialisera sig i vad de visar bästa anlagen till, antingen skydds-, spår-, rapport- eller sjukvårdshundar, för att senare eventuellt kvalificera sig till "högre klass" eller "segrarklass".

Nybörjargruppen — de nyanmälda — ledes av "Jocke", som han populärt kallas, fanjunkare Johansson. Han är en av de mest legendariska figurerna inom svenskt hundväsen tillsammans med "Pålle" och är lika välkänd bland hundvänner i Ystad som Haparanda. Till sin hjälp har han omväxlande övriga av skolans instruktörer, vaktmästare Karlsson, överfurir Persson och furir Fors samt kamrer Jeansson och polis Broman. Det förtjänar att framhållas att samtliga ställt sig gratis till förfogande, vilket inte vill säga så litet då kursen pågår två kvällar i veckan, tisdag och torsdag, varje kväll cirka två timmar.

Hundarna drillas att utföra olika nummer om och om igen, tills det nöts in och hundarna så småningom utför alla kommandon utan att reflektera. Enligt expertisen har nämligen hunden ingen egen tankegång — och det får man väl tro då.

De mera avancerade, som ledes av "Pålle", får utföra spårning, apport, hopp över hinder, som kan vara nog så svåra att utföra även för en vuxen människa, samt diverse andra liknande saker. För en utomstående verkar alla dessa övningar ganska förbluffande och det förvånar att hundarna kan förmås utföra dem. Men det sker, och kommer att ske. Det är ingen risk att Sollefteås jyckar — om alla hörsammade sakkunnigas råd vill säga — kommer att förfalla till vanvård. Inte så länge brukshundklubben, arméhundskolan och övriga förstående hundägare fortsätter som de börjat! Och då torde väl Mark Twains ordspråk äga full aktualitet: "Det bästa hos människan är hunden"!

17/5 1952
(Västernorrlands Allehanda.)

Rune.

Boden

I Skid- och Friluftsförbundet regi var en "Friluftsfolkets dag" anordnad i Boden den 1 juni. Där deltog bl. a. båg- och pistolskyttar, sportfiskare, orienterare, ryttare, gymnaster, varpakastare m. fl. och hundsporten representerades av Bodens Draghundklubb. Ett omfattande uppvisningsprogram var sammansatt för att ge de olika föreningarna tillfälle att propagagera för sin verksamhet.

Draghundklubben hade inriktat sig på att visa de olika sätt på vilka hunden kan nyttiggöras såväl för friluftsfolk som för vanliga människor.

Hundarna defilerade först, varvid en drog en kärra, en drog en släpa, en bar klövjeväschor, en drog pulka, ett tvåspann drog en släde med tält för fjällfärder etc., och en åkte på cykelplatta.

Hunduppvisningen omfattade:

en skyddshund i arbete,

ett enkelt dressyrprogram med hopp och balansgång, utfört av en grupp som sammansatts av de mest skilda hundraser: två schäfrar, en riesenschnauzer, en newfoundlandhund, en vorsteh, en liten pudel och en finsk spets, samt



Boden: Bosco och Adja i parhopp.

några "cirkusnummer" av riesenschnauzern Bosco och schäfern Adja som bl. a. utförde parhopp över plank och "bockhopp" över varandra, inkallning krypande, hopp genom rottingring, fjärrstyrd passage genom hindergård, balansgång med vändningar etc., och slutligen Adja — trött på det hela — krypan- de genom ett litet hål in i en låda för att gömma sig.

Föredömlig och humoristisk speaker var kapten Åke Mueller.

På klubbens "station" inom visningsfältet förekom hundkärretaxi för barn, som var livligt uppskattad, utställning av diverse materiel för hundar och hundägare samt en propaganda-affisch av jätteformat för dressyr- och dragkurser. Klubbens medlemmar lämnade sakkunniga upplysningar om verksamheten i övrigt.

3/6 1952

S. O. Andersson.

Umeå.

Svenska Brukshundklubbens Umeåavdelning har under våren anordnat en dressyrkurs. Ett tiotal av Umeås många hundägare har deltagit. De har dels under sakkunnig ledning fått trimma sina hundar, dels fått lära sig dressyr samt deltagit i de dressyrhundtävlingar som anordnats. Dressyrkursen har letts av konstapel G. Sigurd och överfurir T. Lewin. Till hösten kommer det att bli tillämpningsövningar. De flesta deltagande hundarna var helt odresserade vid kursens början, men vid "examen i hundskolan" fick både instruktörer, hundägare och publik skåda, vad som i dressyr kan bibringas en s. k. rå hund på relativt kort tid. Att sedan kursdeltagarna själva-vinnlagt sig om att få sina hundar så bra som möjligt, har visat sig på många sätt. Den 18. juni hölls kursavslutning på Hotell Margareta till vilken ett trettiotal intresserade hade infunnit sig. Förrre chefen för Ahv, överstelöjtnant C.-G. Wallman inledde kvällens program med ett föredrag i vilket han uppehöll sig vid de olika brukshundarna och deras användning samt avslutade med ett kåseri över hundens uppfostran och dressyr. Föredraget uppskattades livligt, för se C.-G. Wallman kan prata hund. Därefter visades filmerna "Skärp vaksamheten" och "Hundar i fält". Så följde prisutdelning från dressyrkursen, serietävling och klubbmästerskap för draghundar 1952 och avslutades så en trevlig kväll med kaffedrickning och prat om hundar.

Med klubbhälsningar från Umeå.

14/7 1952.

G. W.

TILL LOKALAVDELNINGAR OCH HUNDÄGARE!

I prislister och tävlingsreferat måste hundarnas namn och registreringsnummer vara tydligt och korrekt utskrivna. Observera därför detta redan då hund anmäles.

FRÅN LOKALAVDELNINGARNA

En oktoberhälsning från pepparrottsstan

Många kanske tror, att Enköpingsborna enbart ägnar sig åt pepparrottsodling, men så är inte fallet. I staden finns bl. a. en avdelning av Brukshundklubben som under de sista åren mer och mer satt sin prägel på stadens idrottsliv. Klubben är kanske inte så stor om man ser till medlemsantalet eller till den ekonomiska sidan, men den har något annat som inte är att förakta — medlemmar som med ett brinnande intresse och okuvlig vilja går in för att på bred front göra propaganda för vår kära hundsport. Att klubben tidigare inte varit så populär här i staden, är tyvärr ett ofrånkomligt faktum, men vad gör det nu, när klubben byggt över alla hinder och har förlig vind i seglen.

Redan under första delen av förra året började allmänheten få upp ögonen för att det arbetades och arbetades hårt inom hundklubben. Första kontakten med den s. k. nya given fick de under Barnens Dagsfestligheterna och man kan utan överdrift påstå, att det som då presterades gav både klubben och hundsporten många värdefulla vänner för livet. Ännu bättre blev det sedan klubbens ordförande fick sin egen spalt i Enköpings-Posten. Där kan alla följa enköpingshundarnas öden och äventyr på bruksprov och utställningar. Då och då finner man också en specialartikel av intresse för alla kategorier av hundägare. En eller ett par gånger i veckan står det något under Hundsportvinjetten och var så säkra — det har varit och är till god nytta för vår verksamhet. En lösning i den stilen kan med glädje rekommenderas andra klubbar, ty inget är väl så roligt som, åtminstone i småstäder, att få se sina bekanta få ros och ris i lagom doser.

Ett annat trevligt initiativ är, att vi tillsammans med Lions' Club har anordnat ett lotteri, och för de influtna medlen håller nu en ledarhund på att utbildas. Denna skall sedan skänkas till någon blind i Enköping eller stadens omedelbara närhet.

Även rent sportsligt har det ljusnat för oss. Hittills i år har vi fått fram ytterligare fyra hundar till segrarklass och det sammanlagda antalet är nu sju. Bakom dessa i många fall mycket unga hundar trycker redan andra på som vill vara med i större sammanhang. Att våra hundar även kan göra sig gällande på utställningar bevisas bl. a. av att två dobermannpincher är utställningschampions. I fråga om det sportsliga gläder det oss speciellt, att både vi och våra grannklubbar fått fram bra collies. Av de tre som mest är i farten på våra träningar har två uppnått segrarklass och en nybörjarklass.

Tomtfrågan som länge varit ett brännande problem har nu lösts. Stadens myndigheter har för en ringa årlig penning ställt en tomt till förfogande, c:a en halv mil utanför Enköping. Några pengar till en riktig klubbstuga har vi ännu inte, men vi hör till de glada optimister som tror på det gamla ordspråket: "Har man skälla får man ko".

Vi är glada över, att årets bruksprov gick bra trots närmare åttiotalet deltagare, och vi hoppas att detta skall kunna få vederbörande att så småningom förlägga en utställning hit. En sådan skulle betyda mycket för att ytterligare höja intresset för hundsporten i våra trakter.

Avdelningens årsmöte emotses med intresse, ty vi står inför ett regimbyte. I och för sig oroar inte detta, ty vi hoppas och tror, att de riktlinjer som nu finns och tanken på det som gjorts skall sporra till nya krafttag.

Dessa rader är inte skrivna för att någon skall tro, att vi går omkring med några "hurra vad vi är bra"-tankar utan syftet är enbart, att vi tycker det kan vara roligt om de, som ev. inte vet det, får reda på att det finns en avdelning av Brukshundklubben i Enköping.

Till sist ber klubbens medlemmar att genom sign. få hälsa till alla kollegor ute i landet. Denna hälsning utökas även med ett tack till dem som offrar mycket för att vi då och då skall få glädjas åt att "Brukshunden" dimper ner i våra brevlådor.

Erwing.

Berömvärda SBK-medlemmar i Göteborg

Inom SBK:s Göteborgsavdelning finnes en falang som brukar gå under namnet Sävgruppen. Gruppen är inte stor — den räknar fyra män. Den gör inget väsen av sig men den är med överallt där det sker något inom klubben. Antingen deltar gruppmedlemmarna som tävlande vid våra tävlingar eller också ställer sig gruppmedlemmarna till förfogande som funktionärer. Har vi klubbafnär eller diskussioner så nog är Sävgruppen representerad på ett eller annat sätt. Det är en grupp medlemmar som verksamt och föredömligt men oegennyttigt och utan åthävor ger vår verksamhet allt det stöd som är dem möjligt. Anledningen till att de nu harangeras är det initiativ dessa män och deras fruar tog på försommaren genom att anordna en högsommarfest i Bärby Park i Säve. Utan någon som helst medverkan från klubben i övrigt genomfördes denna tvådagarsfest, som tillförde vår klubbkassa vackra 800 kronor! Hatten av för

Sävgruppen, d. v. s. de nu nämnda medlemmarna och sist men icke minst deras fruar, som så välvilligt och intressant understöder dessa föredömliga medlemmar i deras stora hobby — hundar och SBK!

Pank.

Snoddas sjöng för Stockholmsavdelningen

Fredagen den 23 oktober hade Stockholmsavdelningen anordnat samkväm för sina medlemmar. Över 100-talet deltagare hade infunnit sig, men troligen hade antalet fler dubblats om man på förhand vetat om vilket omväxlande och trevligt program som skulle komma att bjudas.

Först höll vet. med. dr Ingemar Alström ett synnerligen intressant och lärorikt föredrag om utfordring av hundar och besvarade i avslutning därtill en del frågor som åhörare ställde i ämnet.

Herr Axel Hellgren berättade därefter om en större utställning i Tyskland som han nyligen haft tillfälle att övervara i studiesyfte. Tydligtvis hade han där gjort en del värdefulla iakttagelser, som han säkerligen kommer att utnyttja till fromma för de svenska organisationernas verksamhet.

En angenäm överraskning bereddes sedan de närvarande då en högst ovanlig extra "prisutdelning" förrättades. Vid en gissningstävling i samband med Morgon-tidningens Snoddasgala på Stadion i somras hade en medlem av SBK:s Stockholmsavdelning, fru Maj-Britt Wedin, vunnit första priset, som bestod i att Snoddas skulle ge en privat underhållning i vinnarens hem. Nu hade fru Wedin donerat sin vinst till klubben, varigenom underhållningen kom deltagarna vid samkvämet tillgodo. Snoddas var i prima form och sjöng ett flertal av sina visor. Att i synnerhet damerna var överförtjusta kunde man både se och höra. Efter sångernas slut ordnade de sig raskt upp i kö för att såsom ett minne av tillställningen förvärva idolens autograf. Man kunde t. o. m. se en och annan som ställde sig i kön två gånger.

Under efterföljande kaffedrickning och avnjutande av läckra bakverk fick deltagarna ytterligare höra herr Hellgren redogöra för det senaste försöket i avelskorning och värdesifferbedömning, som hade anordnats i samband med SBK:s utställning i Norrköping. Man fick därav det intrycket att vi kan vänta oss att avelskorning snart nog på allvar kommer igång.

S. O—n.

En återblick på Faluavdelningens femåriga verksamhet

I Falutidningarna kunde man i mitten av september månad 1947 läsa ett uttåg till hundägare och hundvänner att möta upp den

7 oktober för att diskutera bildandet av en avdelning av Brukshundklubben i Falun. Ett trettiotal intresserade infann sig till mötet och därvid fattades ett enhälligt beslut om avdelningens bildande. En styrelse tillsattes som skulle fungera till kommande årsmöte. Ordförande blev direktör Jos. Th. Östling, sekreterare polisman Rolf Fritze, kassör köpman Eskil Johansson och övriga ledamöter kapten Melander och överfurir Tidblad. Såsom instruktörer valdes herrar Fritze och Tidblad.

Det gällde nu närmast att anskaffa övningsplats och materiel. Direktör Östling kontaktade chefen för Dalregementet och det stod inte länge på förrän plan och materiel fick disponeras vid Lugnet. Det var en skön samling oerfarna förare som samlades till de första övningarna hösten 1947 inför polisman Fritze. Tack vare dennes lugna och kunniga uppträdande fick han dock snart förarna att förstå på vilken sida hunden skulle gå, och genom förarnas stora intresse och vetgirighet blev det snart plå både på dem och på hundarna.

Redan år 1948 var Faluavdelningen mogen för sin första bruksprovstävling. Den omfattade visserligen bara appellklassen och Fritze med Clodo hemförde segern närmast före Borlängeäset Lindstedt. De första domarna var revisor Gösta Holmén och ingenjör Evert Hallberg, Västerås, samt Henry Hedberg, Sandviken. 1949 var det åter dags för tävlingar och dessa kunde då utökas att även omfatta nybörjare- och högre klass i alla grupper. Sedan dess har avdelningen varje år avhållit tävling för alla grupper och klasser.

Även damerna kom med i arbetet inom avdelningen. Sålunda bildades ett lag av fruar och flickor som bistod avdelningen vid tävlingar och sammankomster med lekamlig spis.

Direktör Östling, som på grund av hälsoskäl var tvungen att avsäga sig ordförandeposten 1950, valdes därefter enhälligt till Faluavdelningens hedersordförande, och polisman I. Ekstedt fick uppdraget att vara avdelningens nya ordförande.

Från avdelningens verksamhet kan nämnas att dressyrkurser anordnats, där deltagarna fått lära sig att sköta sina fyrbenta vänner på rätt sätt, icke såsom en del haft för sed, att släppa ut hunden på egen hand på morgonen och i bästa fall taga in den på kvällen. Deltagarna fick inpräntat att de själva skulle följa med sina hundar vid rastning; ha dem kopplade eller under kontroll till dess man kom till sådan plats där de kunde släppas lös. Brukshundsfolket satte en ära i att ha sin hund gående vid fot på stan. Skulle ägaren t. ex. in i en affär fick hunden kommandot "sitt kvar" och den väntade då troget på husse eller matte. Under årens lopp har man också många gånger hört folk säga om våra hundar: "Se så fint den hunden går. Och tänk, den släss inte med andra hundar fast den är lös."

År 1950 kom draghundsporten igång vid klubb tävlingar. Faluavdelningen har emellertid i draghundsporten varit otursförlagd. Har det inte varit valpsjuka, så har det varit snöbrist,

varför någon större draghundstävling icke kunnat avhållas.

Från första början har avdelningen sökt göra propaganda för hundsporten genom uppvisningar. Redan hösten 1947 hade vi en uppvisning under ledning av Sigfrid Sund. Senare har avdelningen haft uppvisningar tillsammans med Borlängeavdelningen. Vid ett par tillfällen har fotbollspubliken blivit i tillfälle att se brukshundarna på styva linan. Faluhundarna har också två gånger varit med och ombesörjt vakttjänsten i samband med Barnens Dag. Ordstidningarna har varit mycket tillmötesgående och refererat klubbens olika evenemang.

År 1950 uppvaktades drätselkammaren och ett bidrag på 350 kronor erhöles för att bestrida kostnaderna för utgivning av en broschyr, "Appell till hundägare i Falun", i vilken upptogs alla gällande förordningar för hundar samt råd och upplysningar angående dresstyr och skötsel av hundar. Nästa steg var att uppvakta stadsfullmäktige om byggande av ett hundstall, där polisen kunde förvara uppkopplade hundar. Ett sådant kom till stånd i slutet av år 1951. Avdelningen har också gjort en framställning om skärpning av bestämmelserna rörande utelöpande hund, som också fastställdes för Falu stad fr. o. m. den 1 september i år. "Vildhundarnas" antal har därefter betydligt minskats och mindre ansvarskännande hundägare har fått sina hundar uppkopplade och bötfällts.

Under "jubileumsåret" 1952 har det varit en mycket livlig verksamhet inom avdelningen. Faluhundarna har deltagit på bruksprov på olika platser i Mellansverige och en träningsserie har pågått med inte mindre än 50 startande. I augusti månad hade SBK förlagt en utställning till Falun med deltagande av ett 80-tal utställare. Den 12 oktober avhölls vår officiella bruksprovstävling och i anslutning därtill var en domarekonferens anordnad å medborgarhuset i staden. Höstens tävling avslutades med att Faluavdelningen hemförde DM i skydds- och rapporthundgrupperna. Samtidigt erövrades ett vandringpris för DM-lag för tredje gången och därmed också för alltid.

X-et.

Västerås-jubileet

Med en talrikt besökt och trivsamt fest på Stora Hotellet firade Västerås-avdelningen den 9 november sitt 10-årsjubileum.

I anslutning till middagen talade revisor Gösta Holmén om klubbens start och vidare

öden samt riktade därvid ett särskilt tack till Sixten Pulliainen, utan vilkens hjälp avdelningen säkerligen inte kunnat nå de resultat den gjort. Han överlämnade samtidigt till avdelningen en gåva på 500 kronor från ASEA.

Centralstyrelsens ordförande, civilingenjör Bjuke, tackade på centralstyrelsens vägnar avdelningen för dess utmärkt insatser under de gångna åren och framhöll särskilt det föredömliga arbetet, som avdelningen presterat i fråga om väl planlagda och genomförda bruksprovstävlingar. Det arbete avdelningen nedlagt på att sprida intresset för brukshundsporten även till andra platser genom att där bilda sektioner, var likaså värt det största erkännande. Genom dessa sektioner, som senare utvecklats till fristående avdelningar, hade jubilarer bidragit att skapa nya friska länkar i den kedja av lokalavdelningar, som tillsammans utgör Svenska Brukshundklubben.

Avdelningens damsektion hade till jubileet förfärdigat en vacker flagga med SBK:s emblem, vilken högtidligen överräcktes av damsektionens ordförande, fru Lilly Hjelm, tillika med en penninggåva på 100 kr.

Avdelningens ordförande, hr O. Haglund, framförde ett hjärtligt tack för de välkomna gåvorna. Penningbidragen kom väl till pass vid flyttningen och uppförandet av den klubbstuga, som avdelningen nyligen inköpt. Vid dess invigning nästa midsommar kom den mottagna flaggan att för första gången hissas på flaggstängen invid stugan.

Till jubileet hade avdelningen låtit prägla en egen förtjänstmedalj. Denna utdelades i guld till hrr Sixten Pulliainen, Gösta Holmén, Verner Snöborgs, Carl Hultgren och Evert Hallberg samt i silver till hrr Bertil Pettersson, Nils Gustafsson och Stig Agland.

Småningom tog dansen vid, men dessförinnan hade jubileumsdeltagarna fått njuta av ett par småflickors näpna framträdanden. Deras sång och förtjusande balettdans mottogs med stormande applåder.

(Sammandrag ur lokalpressen.)

MANING!

Brukshundklubben vill rikta en maning till sina medlemmar att vid bil- och motorcykelfärder iakttaga och verka för beaktande av parollen:

Kör varsamt då djur befinner sig på eller intill vägen. Blända av strålkastare.

Hunduppfödare

Använd "BRUKSHUNDEN" såsom annonsorgan

MEDDELANDEN

Central instruktörskurs vintern 1953

Instruktörskurs (vinteromgång) för manliga medlemmar i SBK anordnas vid arméhundskolan i Övergård med inryckning söndagen 22/2 före kl. 12.00 och utryckning lördagen 7/3 efter kl. 12.00. *Anmälningstiden utgår 3/1 1953.* De som redan genomgått sommarkurs, men icke vinterkurs, uppmanas att anmäla sig till här nämnda kurs.

Anmälan skall ingivas genom vederbörande lokalavdelnings styrelse, från vilken närmare upplysningar angående kursen kan erhållas.

Regler för draghundtävlingar m. m.

Nya regler för draghundtävlingar, avsedda att tillämpas under vintern 1953, jämte anvisningar för inkörning av draghund, kan erhållas från respektive avdelningsstyrelser.

Upplysningar rörande programmet för officiella draghundtävlingar erhålles genom avdelningsstyrelserna vid årsskiftet.

SKK:s domareberättelser för år 1952

(Se "Brukshunden" nr 5/1952, sid. 119)

Rubricerade domareberättelser beräknas kunna levereras under februari 1953. Rekvisitioner, helst skriftliga, kan göras hos SBK:s kansli intill utgången av december. Betalning för enstaka eller fåtal exemplar, inkl. 10 öre för portokostnad, erlägges lämpligen medelst frimärken.

Fjällfärd med draghund

I syfte att bereda härför intresserade SBK-medlemmar tillfälle till omkring en veckas vistelse i för dagsturer med draghundar lämpligt fjällområde, planeras gruppresa i slutet av mars eller början av april. Närmare upplysningar om tid och plats (inkvartering på fjällstation) lämnas framdeles. För planering av resan torde intresserade anmäla sig till SBK:s kansli före den 15 januari.

Hundpemmikan

Den norsk-brittisk-svenska Antarktisexpeditionen, som kom hem från Maudheim i februari-mars 1952, förde med sig tillbaka ett större parti hundpemmikan, som nu finns lagrat i Stockholm och Göteborg.

Denna pemmikan är praktiskt taget identisk med den, som expeditonsmedlemmarna själva åt under slädfärderna, dock har tillverkaren (Bovril) satt till en del benmjöl. Engelska polarexpeditionen har använt den under

flera månaders långa färder i Antarktis och funnit den utmärkt vid hårt arbete även i låga temperaturer. En dagsranson för en hund är ett block på 1 pund (453 gram). Blocken är inslagna i papper och förpackade i igenlödda bleckbehållare, som i sin tur är lagda i plywoodlådor. Varje låda innehåller 30 block. Förpackningen medger flerårig lagring.

Speciellt är naturligtvis denna hundmat lämplig för fjällfärder med hund vintertid, då vikten har så mycket att betyda.

Antarktisexpeditionen utförsäljer hela sitt lager för 60 kronor per låda (30 dagsransoner, 13,6 kg). Detta pris är 30 % lägre än det pris expeditionen trots kraftig rabatt fick betala.

Intresserade köpare av hundpemmikan kan hänvända sig till Svenska Brukshundklubben, Mosebacketorg 1, Stockholm Sö.

Att iakttaga vid registrering av hundar

Från SKK har önskemål framförts att SBK-medlemmar vid ansökan om registrering av hundar måtte i ansökan uppgiva att de är medlemmar i SBK.

Kontakt sökes

med person, villig att medverka i redaktionen för tidningen

BRUKSHUNDEN

eventuellt såsom huvudredaktör.

Hänvändelse utbedes till

SBK:S CENTRALSTYRELSES KANSLI

Mosebacketorg 1, Stockholm Sö.

Mycket lovande schäfertik, 6 mån.

e. Cuno v. d. Sweizer-Werken.
u. Lennbos Pia. 2 skl. Hpr. Sthlm. S.K.K.-51.
(e. Dubbel-Champion Aladdins Geza.)

LENNBOS KENNEL. Hr Gösta Lennberg,
Lovisedalsv. 47, Ålta. Tel.: 93 04 67

Schäfervalpar

e. tyske importen Bär von Balje u Timmis Vanja 9849/48. Vanja har 1 uki, 1 ökl, 3 skl, 1 brhki, 1 avelskl. 1:a på dresstyrkurs, armécert, skydds. Valparna leveransklara till julen.

Insp. AXEL TIMAN
Arsta skog 62, Stockholm S. V. Tel. 18 20 17